

DE STER

NR. 3. MAART 1958

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

STUIFDUINEN

bij Hulshorst

58e JAARGANG

Nr 3

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS

INHOUD:

Blz.

Alleen maar een beetje Hemel op aarde . . . 67

Conferentie-aankondigingen 69

Zij zijn naar de overzijde geroepen . . . 70

Een wonderbaar werk en een wonder . . . 72

De vraag van de maand 84

Een gouden Huwelijksfeest 88

Het vierde gebod voor ons 89

„Goud en Groen-bal 92

Korte mededeling 93

Gebeurtenissen in de Zending 94

Beter nu dan later 96

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag.

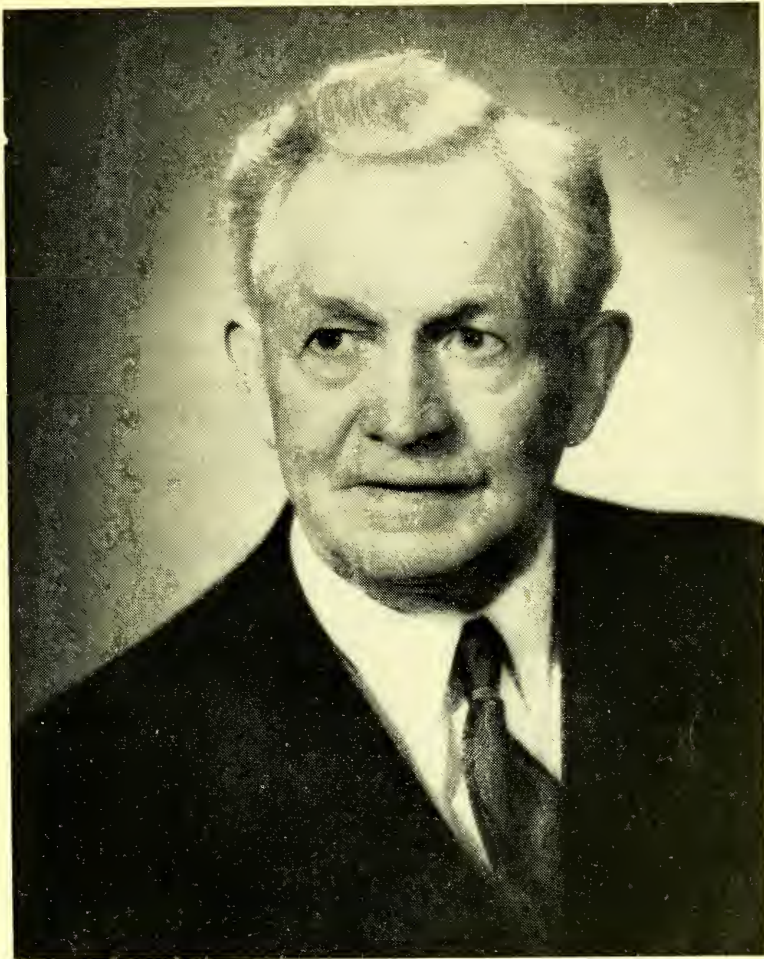
*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ALLEEN MAAR EEN BEETJE HEMEL OP AARDE

door President David O. McKay

Er is weinig of niets zo verwerpelijk in het gezin als de afwezigheid van eenheid en harmonie. Anderzijds weet ik, dat een tehuis waar eenheid, wederzijds hulpbetoon en liefde heersen, een stukje hemel op aarde is.

Dankbaar en nederig houd ik de herinnering in mij levend dat ik als kind nimmer één ogenblik van onenigheid tussen Vader en Moeder heb ontwaard en dat welwillendheid en onderling begrip de band

waren die een groep gelukkige broeders en zusters tezamen hield. Eenheid, harmonie en welwillendheid zijn deugden die in ieder gezin behoren te worden aangekweekt.

Het huwelijk is een heilig verbond, hetwelk met wel bekende doeleinden wordt gesloten — in de eerste plaats om een gezin te stichten. Even belangrijk in de hoge opvatting van het huwelijksverbond is de leer van de Kerk ten aanzien van de verantwoordelijkheid van het ouderschap. Ouderschap moet als een heilige plicht worden beschouwd. Diep in de menselijke ziel is er iets dat zich verzet tegen nalatig ouderschap. Ouders kunnen niet ongestraft de verantwoordelijkheid om het kind en de jeugd te beschermen, van zich afschuiven.

Ik geloof dat gij, ouders in het algemeen het Evangelie aan uw kinderen leert, toch ben ik er van overtuigd, dat in dit opzicht nog veel kan worden verbeterd. Nu denk ik niet aan de vele uren waarin gij nederzit om dit uw kinderen te leren, maar aan het voorbeeld dat gij, vaders en moeders uw kinderen geeft betreffende het geloof dat u zo na aan het hart ligt. Uw voorbeeld als ouders zal deze beginselen doeltreffender leren dan wat gij zegt. Uit uw tehuizen komen de toekomstige leiders van de Kerk.

De Vaders behoren een helpende en matigende invloed uit te oefenen, waar de tederheid en de liefde van de moeder de kinderen mochten verleiden om daar misbruik van te maken. In dit opzicht echter moet iedere vader in gedachte houden dat hij zelf eens een ondeugende jongen was en zijn jongens welwillend moet behandelen.

Ieder tehuis heeft lichaam en geest. Ge moogt een prachtig huis hebben met alle versieringen die de moderne kunst of weelde kan verschaffen. Uitwendig moge het door zijn schoonheid het oog strelen en toch geen tehuis zijn. Zonder liefde is het geen tehuis. Indien er de juiste geest heerst, de ware liefde van Christus, de liefde voor elkander — vaders en moeders voor de kinderen, de kinderen voor de ouders, man en vrouw voor elkander — dan heb ge het waarachtige gezinsleven, dat oprechte leden van de Kerk trachten tot stand te brengen, ook al is het huis een krot, een blokhut, een tent.

Onder de kunst van het scheppen van een tehuis versta ik het inprenten in de levens van de kinderen een zielenadel die hen instinctmatig er toe brengt het schone, het onvervalste, het deugdzame lief te hebben en zich even instinctmatig van het lelijke, onechte en verachtelijke af te wenden. Indien gij mij zoudt vragen waar ik het eerst mijn onwankelbaar geloof in het bestaan van God ontving, dan zou ik antwoorden: thuis, toen ik nog een kind was — toen Vader en Moeder hun kinderen steevast des morgens en des avonds tot zich riepen en Gods zegen over het huishouden en over de mensheid afsmeechten. Er was een oprechtheid in de stem van die goede patriarch,

die een blijvende indruk op de zielen der kinderen achter liet, en Moeder's gebeden waren even indrukwekkend.

Het liefste bezit dat een mens heeft, is zijn gezin. In de goddelijke verzekering dat familiebanden de grenzen door de dood gesteld zullen kunnen overschrijden en door de eindeloze eeuwen kunnen blijven voortbestaan, liggen voor mij een sublieme troost en inspiratie.

Wanneer de vereniging van geliefden het zegel van het Heilige Priesterschap draagt, is zij even eeuwig als de liefde en als de geest. Zulk een vereniging is gebaseerd op de leer van de onsterfelijkheid en de eeuwige vooruitgang van de mens.

Wanneer gij uw eeuwige verbintenis overweegt: dit is uw erfdeel. Ik bid dat gij u dat zult realiseren en in dit geliefde ideaal de ware vreugde en het ware geluk zult vinden.

Conferentie - aankondigingen

voorjaar 1958

Amsterdam	13 april
Antwerpen	20 april
Arnhem	27 april
Den Haag	11 mei
Groningen	18 mei
Utrecht	1 juni
Rotterdam	8 juni

Wegens de Pinksterconferentie op 25 mei, welke te Rotterdam wordt gehouden, is de districtsconferentie te Rotterdam na die te Utrecht gesteld.

Adam S. Bennion

De elfde februari 1958 overleed tengevolge van een hersenbloeding te Salt Lake City de Apostel Elder Adam Samuel Bennion. Daar het overlijdensbericht ons bereikte na het ter perse gaan van het februarinummer; zij het ons nu vergund enige woorden aan de nagedachtenis van deze beminde Kerkautoriteit te wijden. Elder Bennion werd 2 december 1886 te Taylorsville geboren en bereikte dus de leeftijd van 71 jaar. Gedurende zijn welbesteed leven was het hem gegeven aan Kerk en maatschappij belangrijke diensten te bewijzen. In de schone kunsten behaalde hij de candidaats- en meestersgraad. De universiteit in Chicago en in Californië zagen hem zijn doktersgraad in de wijsbegeerte behalen. Ook was hij vele jaren lang een

ZIJ ZIJN NAAR

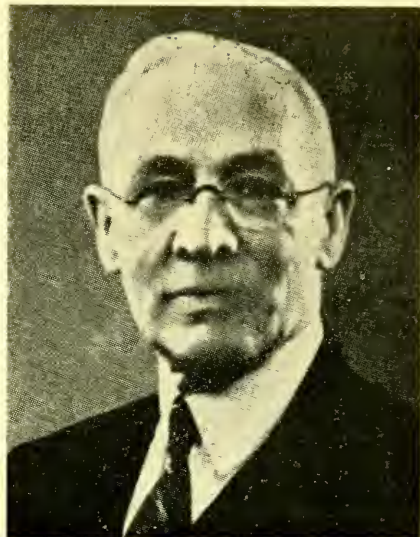
van de voornaamste leiders van de Utah Power and Light Company. Op kerkelijk gebied was hij evenzeer vruchtbaar werkzaam, niet het minst als Superintendent van de Kersscholen. Van 1915 af was hij een lid van het Algemeen Zondagsschoolhoofdbestuur totdat hij de 6de april 1953 als lid van de Raad der Twaalven werd ondersteund. Op literair gebied heeft Apostel Bennion eveneens van zich doen spreken: van zijn hand verschenen verscheidene artikelen over onderwijs geven en Evangelieonderwerpen. Velen onzer zullen zich het bezoek van Elder Bennion aan de Nederlandse zending in het voorjaar van 1956 wel herinneren en met genoegen en dankbaarheid aan zijn indrukwekkende toespraken terugdenken.

De nabestaanden van Apostel Bennion (hij wordt door zijn vrouw, vijf kinderen en negentien kleinkinderen overleefd) zullen ongetwijfeld troost en steun vinden in de wetenschap, die het Evangelie van Christus hun schenkt, dat op dit droeve afscheid een vreugdevol wederzien volgt.

* *

OVERZIJDE GEROEPEN

De Raad der Twaalven heeft nog een groot verlies te betreuren. Een dezer dagen bereikte ons het bericht van het heengaan van Elder Thomas E. McKay, die op 82-jarige leeftijd aan hartzwakte, waaraan hij sinds 1949 leed, overleden. Elder McKay was sedert 1941 Assistent van de Raad van Twaalf Apostelen, de eerste van de vijf, die als zodanig werden aangesteld. Hij werd de 29ste oktober 1875 te Huntsville Utah, geboren in een familie van 10 kinderen, waarvan onze tegenwoordige President David O. McKay er ook een was. Evenals Apostel Bennion was Elder Thomas O. McKay een zeer geacht en bemind lid van Kerk en maatschappij; beiden hebben veel aan Elder McKay te danken. De Weber Academie en de Utah staatslandbouwschool, tegenwoordig Utah staatsuniversiteit geheten, hebben het voorrecht gehad deze zeer kundige man tot een van hun leiders te rekenen. De Kerk heeft Elder McKay in verscheidene zendingen gediend, van 1900 tot 1903 als zendeling in Duitsland, van 1909 tot 1912 als President van de Duits-Zwitserse zending en van 1937 tot het uitbreken van de tweede wereldoorlog eveneens, waarbij hij tevens nog enige tijd als Pre-

Thomas E. McKay

sident van de Oost-Duitse zending fungeerde tot 1940, waarna hij naar de Verenigde Staten terugkeerde. Daar werd hij President van de Europese zendingen, welke functie hij uiteraard alleen door correspondentie kon vervullen.

Een ernstige hartaanval in 1949 noodzaakte hem een groot gedeelte van zijn kerkelijke arbeid neer te leggen.

Nu, vrij van deze belemmering, is ook deze waarachtige dienstknecht van God naar de andere zijde geroepen en zet hij daar het werk met onverminderde kracht voort. Zij, die achterbleven, weten dat en het strekt hun tot grote troost. Elder Thomas O. McKay werd door zijn weduwe, vijf kinderen en achttien kleinkinderen overleefd.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(Vervolg van februari nummer)

HOOFDSTUK 17

DE KOMST VAN ELIAS

Wij hebben gesproken over het bezoek van de profeten Mozes en Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery in de Kirtland tempel op 3 april 1836. Van de gebeurtenissen, die op het bezoek van Mozes volgden, heeft de profeet Joseph Smith het volgende geschreven:

„Hierna verscheen Elias en droeg de evangelie-bediening uit Abrahams dagen over en zeide, dat in ons en in onze nakomelingen alle geslachten na ons zouden worden gezegend.“ (L. & V. 110 : 12.)

Wegens Abrahams getrouwheid verleende de Here hem een grote zegen, en Hij koos hem als Zijn vertegenwoordiger op aarde. En het verbond zeide, dat allen, die van die tijd af het Evangelie zouden ontvangen, zijn „nakomelingen“ genoemd zouden worden, hetzij dezen zijn letterlijke nakomelingen zouden zijn of de waarheid zouden aannemen en door adoptie onder zijn nakomelingen gerekend zouden worden. Dat verbond wordt duidelijker in het boek van Abraham in de Parel van Grote Waarde gegeven dan in Genesis, en wij halen het volgende er uit aan:

„Mijn naam is Jehova, en Ik weet het einde sinds den beginne; daarom zal Mijn hand over u zijn.

En Ik zal u tot een groot volk maken, en Ik zal u bovermate zegenen, en uw naam groot maken onder alle volken, en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze bediening en dit Priesterschap tot alle natiën zullen brengen.

En Ik zal hen door uw naam zegenen; want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam worden genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend, en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen;

En Ik zal hen zegenen, die u zegenen, en hen vervloeken, die u vervloeken; en in u — dat is uw Priesterschap — en in uw nakomelingen — dat is uw Priesterschap — zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, namelijk met de zegeningen van het evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, namelijk des eeuwigen levens, want Ik geef u een belofte, dat dit recht zal voortduren in u en in uw nakomelingen na u — dat wil zeggen in uw natuurlijke nakomelingen, of de nakomelingen van uw lichaam.“ (Abraham 2 : 8-11.)

De overdracht van de „evangelie-bedeling uit Abrahams dagen“ door de profeet Elias was derhalve van groot belang, opdat de beloften van Jehova aan de nakomelingen van Abraham en aan hen, die door adoptie onder zijn nakomelingen gerekend zouden worden omdat zij het Evangelie hadden aangenomen, ten volle in vervulling konden gaan.

Elias en de geest van Elias

Op grond van hetgeen Jezus zeide van Johannes de Doper, toen deze twee van zijn discipelen heenzond om Christus te vragen: „Zijt Gij Degene, Die komen zou, of verwachten wij een ander?” (Matth. 11 : 3) hebben sommigen onderwezen, dat Johannes en Elias één en dezelfde persoon waren. Let op de woorden van Jezus met betrekking hiertoe:

„Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? Een profeet? Ja, Ik zeg u, ook veel meer dan een profeet.

Want deze is het, van wie geschreven staat: Ziet, Ik zend Mijn engel voor Uw aangezicht, die Uw weg bereiden zal voor U heen.

En zo gij het wilt aannemen, hij is Elias, die komen zou.” (Matth. 11 : 9-10, 14.)

De Here deed de profeet Joseph Smith deze kwestie begrijpen, toen Hij verklaarde, dat iemand, die als een wegbereider is uitgezonden, „een Elias” is, niet de profeet Elias, maar iemand om de weg te bereiden. In die betekenis was Johannes de Doper dus een Elias of een wegbereider; degene, die gezonden was met de opdracht: „Bereidt de weg des Heren.” (Jes. 40 : 3.)

Deze uiteenzetting is volledig in harmonie met de woorden van de engel aan Zacharias, toen hem beloofd werd dat zijn vrouw Elizabeth hem een zoon zou schenken, die Johannes zou worden genoemd:

„En u zal blijdschap en verheuging zijn, en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden.

En hij zal velen der kinderen Israëls bekeren tot de Here, hun God.

En hij zal voor Hem heengaan, *in de geest en de kracht van Elias*, om te bekeren de harten der vaderen tot de kinderen, en de ongehoorzamen tot de voorzichtigheid der rechtvaardigen, om de Here te bereiden een toegerust volk.” (Lukas 1 : 14, 16-17.)

Aldus gaf de engel des Heren aan, dat hij, Johannes, voor de Here zou uitgaan „*in de geest en de kracht van Elias*,” en dit heeft hij ook gedaan, maar niet als de profeet Elias, die met Mozes en Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verscheen in de Kirtland tempel, en wel op 3 april 1836. Dit wordt verder bevestigd in het feit, dat Johannes voordien Joseph Smith en Oliver Cowdery had bezocht en hun het Aäronische Priesterschap verleend, namelijk op 15 mei 1829.

In augustus 1830, bijna zes jaren vóór het bezoek van Elias in de Kirtland tempel, sprak de Here in een openbaring aan de profeet Joseph Smith over de belangrijkheid van de sleutelen, die Elias bezat:

„Zie, dit acht Ik wijs; verwonder u daarom niet, want het uur komt, dat Ik met u op de aarde van de vrucht des wijnstoks zal drinken, en met Moroni, die Ik tot u heb gezonden om het Boek van Mormon te openbaren, dat de volheid van Mijn eeuwig evangelie bevat, en aan wie Ik de sleutelen van de kroniek van het hout van Efraïm heb toevertrouwd;

En ook met Elias, aan wie Ik de sleutelen heb toevertrouwd tot het volbrengen van de herstelling aller dingen, waarover bij monde van alle heilige profeten

sedert het begin der wereld werd gesproken met betrekking tot de laatste dagen; En ook met Johannes, de zoon van Zacharias, welke Zacharias hij (Elias) bezocht en een belofte gaf, dat hij een zoon zou ontvangen, die Johannes zou heten, en die *van de geest van Elias* zou zijn vervuld." (L. & V. 27 : 5-7.)

Voor velen zijn Elia, Elias en Johannes de Doper één en dezelfde persoon. Maar op grond van de openbaringen des Heren aan de profeet Joseph Smith en de persoonlijke verschijning van deze drie grote profeten aan Joseph Smith en Oliver Cowdery kunnen wij zeggen, dat alle onzekerheid en gebrek aan begrip weggenomen zijn, want nu weten wij, dat een ieder hunner een afzonderlijk persoon was, een profeet des Heren.

Deze gegevens hebben wij daarom niet verkregen door alleen de Bijbel te lezen, maar door de bezoeken van deze drie profeten aan deze aarde in deze bedeling van de volheid der tijden, een onderdeel van de vervulling van de woorden van de apostel Petrus, dat de hemel de Christus moest ontvangen „tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door de mond al Zijner heilige profeten van alle eeuw." (Hand. 3 : 19-21.)

HOOFDSTUK 18

DE WARE KERK EEN ZENDINGS-KERK

De beweringen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn van dien aard, dat hetgeen de Here Zelf vanuit de hemel heeft geopenbaard of bij monde van aloude profeten, die deze aarde bezocht hebben en de sleutelen van hun bedelingen overgedragen aan de profeet Joseph Smith, aan de wereld verkondigd moet worden. Hoe kan de wereld anders van deze dingen weten? Hoe kan het verspreide Israël naar zijn erflanden worden vergaderd? Hoe kan het evangelie in de ganse wereld worden gepredikt als een getuigenis voor alle natiën alvorens het einde zal komen?

„Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Wie zij niet geloofd hebben? en hoe zullen zij in Hem geloven, van Wie zij niet gehoord hebben? en hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt?

En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Gelijk geschreven is: Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen, die het goede verkondigen." (Rom. 10 : 14-15.)

Het is duidelijk, dat Paulus begreep, dat de Here predikers of zendingen zou uitzenden om de mensen van de wereld datgene te verkondigen, wat Hij wilde, dat zij zouden weten. Paulus begreep tevens, dat deze predikers zichzelf niet konden aanstellen, want hij zeide: „En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden?"

De omvang van deze verantwoordelijkheid kan beter begrepen worden door te verwijzen naar het visioen, dat Johannes de Open-

baarder zag van de herstelling van het evangelie in deze laatste dagen:

„Na deze dingen zag ik, en zie, een deur was geopend in de hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, als van een bazuin, met mij sprekende, zeide: Kom hier op, en Ik zal u tonen hetgeen *na deze dingen* geschieden moet.” (Openb. 4 : 1.)

„En ik zag een andere engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwig evangelie, om te verkondigen aan hen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk.” (Openb. 14 : 6.)

Toen Johannes getoond werd „hetgeen na deze dingen geschieden moet,” zag hij, dat „het eeuwig evangelie” (en er kan geen ander evangelie zijn), dat naar deze aarde gebracht zou worden door een engel, „vliegende in het midden des hemels,” gepredikt zou worden aan „hen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk.” Aldus werd geen der inwoners van deze aarde vergeten of uitgesloten. Welk een geweldige verantwoordelijkheid en opdracht! Maar wanneer de Here een werk te verrichten heeft, treft Hij altijd regelingen, dat het kan worden gedaan. En dit deed Hij in de herstelling van het evangelie in deze bedeling van de volheid der tijden door middel van de profeet Joseph Smith.

Het grote zendingswerk van deze Kerk is voortgegaan, in vele gevallen ten koste van grote opofferingen. Mannen hebben hun vrouw en kinderen thuis gelaten, terwijl zij gemiddeld meer dan twee jaren in het zendingsveld doorbrengen, hetzij in de Verenigde Staten of in andere landen, waar zij vaak nog een vreemde taal moeten leren. Vele mannen hebben twee, drie, vier of zelfs meer zendingen volbracht. Sommigen zijn tien jaren achtereen in het zendingsveld geweest — geheel voor eigen rekening, met een zodanige bijstand in de vorm van voedsel en onderdak, maar geen geld, als de mensen, onder wie zij werkzaam waren, bereid waren te geven. Vele vrouwen hebben een betrekking gezocht om geld te verdienen ten einde haar mannen in het zendingsveld te kunnen houden. Vele jonge mannen hebben hun jonge bruiden achtergelaten om gehoor te geven aan de roepstem des Heren om een zending te volbrengen.

Zendelingen bepalen niet zelf het zendingsveld, waarin zij werkzaam zullen zijn, maar zij gaan, waarheen zij gezonden worden. Aldus hebben ongeveer 70.000 zendelingen een dergelijk dienstbetoon voor de Here, Zijn Kerk en hun medemensen gegeven. Toen dit boek in 1950 werd uitgegeven, waren er bijna 6.000 zendelingen in de verschillende zendingsvelden der Kerk. Velen van de jonge mannen hadden enige jaren in het leger uitgezien naar de tijd, wanneer zij een zending voor hun Kerk konden volbrengen. En toen zij daartoe in de gelegenheid werden gesteld, ook al waren zij reeds enige jaren van huis en haard en geliefden weggeweest, trokken zij er bereidwillig en verheugd weer op uit om gehoor te geven aan deze roeping van de Here. Nadat deze zendelingen teruggekeerd zijn naar hun ge-

liefden, getuigen zij allen eensgezind, dat de tijd, die zij in het zendingsveld hebben doorgebracht om te getuigen van de herstelling van het evangelie in deze laatste dagen, van de waarheid van het Boek van Mormon en van de goddelijke roeping van de profeet Joseph Smith, de gelukkigste periode van hun leven is geweest.

Onlangs hoorden wij van een jongeman, die toen hij in het leger van zijn vaderland werd opgenomen, regelingen trof, ingeval hij niet zou terugkeren naar zijn geliefden en zijn Kerk, zodat hij een zending kon volbrengen, dat zijn spaargelden naar huis zouden worden gezonden naar zijn ouders, opdat ze benut konden worden om een andere jongeman in zijn plaats in het zendingsveld te zenden, die anders mogelijk daartoe financieel niet in staat zou zijn. Daar hij niet is teruggekeerd, is iemand anders uitgezonden, zoals hij had gevraagd. Wanneer iemand door het werk van een zendeling of op een andere wijze tot de waarheid is bekeerd, wil hij op zijn beurt een zending volbrengen om in zekere mate terug te betalen voor de nieuwe vreugde, die tot hem is gekomen door zijn bekering tot de waarheid. Aldus zijn er slechts weinig gezinnen in deze Kerk, die niet op de een of andere wijze een bijdrage hebben geleverd voor het grote zendingswerk in de Kerk, en er zijn gezinnen, waar de vader en alle zoons, en vaak ook de dochters zendingen voor de Kerk volbracht hebben. Kortgeleden nog hoorde de schrijver van twee gezinnen, die ieder vier zoons terzelfder tijd in het zendingsveld hebben.

Een stem tot waarschuwing tot alle volken

Op 1 november 1831 gaf de Here een bijzondere openbaring aan de profeet Joseph Smith, welke Hij Zelf „Mijn voorwoord tot het boek van Mijn geboden“ noemde:

„Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.

Want waarlijk is de stem des Heren tot *alle mensen* gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen

En de waarschuwende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.

En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden.....

En voorwaar zeg Ik u, dat aan hen, die uitgaan en deze tijdingen aan de inwoners der aarde brengen, macht is gegeven om de ongelovigen en de wederspannigen zowel op aarde als in de hemel te verzegelen;

Ja, waarlijk hen te verzegelen tot de dag, wanneer de toorn Gods mateloos op de goddelozen zal worden uitgestort —

Tot de dag, wanneer de Here zal komen om ieder mens te vergelden volgens zijn werken en om ieder mens te meten met de maat, waarmede hij zijn medemensen heeft gemeten.

Daarom is de stem des Heren tot de einden der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen:

Bereidt u voor, bereidt u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij;
 En de toorn des Heren is ontstoken, en Zijn zwaard is in de hemel ontbloot,
 en het zal op de inwoners der aarde nedervallen.
 En de arm des Heren zal worden geopenbaard; en de dag komt, dat zij, die
 niet naar de stem des Heren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienst-
 knechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het
 volk zullen worden afgesneden;

Opdat de volheid van Mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou
 mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en
 gereeders." (L. & V. 1:1-2, 4-5, 8-14, 23.)

Aldus kan men zien, dat de Here het duidelijk maakt, dat bij de her-
 stelling van het evangelie en de vestiging van Zijn Kerk in deze be-
 deling het evangelie aan de ganse wereld verkondigd moet worden,
 de eilanden der zee inbegrepen, dat „de stem des Heren tot alle
 mensen gericht” is, „en er is niemand, die zal ontkomen,” dat Zijn
 dienstknechten de macht zullen hebben om „zowel op aarde als in de
 hemel te verzegelen,” ondanks het feit, dat zij in hun zwakheid worden
 uitgezonden, en dat zij worden uitgezonden om te verkondigen: „Be-
 reidt u voor, bereidt u voor op hetgeen zal komen, want de Here is
 nabij.” Ons is dus het grote voorrecht beschoren om te leven in de
 dag van de voorbereiding van het koninkrijk voor de komst van de
 Koning.

In februari 1829, dus vóór de organisatie der Kerk, sprak de Here
 in een openbaring aan de profeet Joseph Smith van een wonderbaar
 werk, dat op het punt stond onder de mensen te geschieden, en van
 de voorbereiding, die Zijn dienstknechten moesten treffen, opdat zij
 voor dat werk waardig zouden worden bevonden:

„Nu, zie, een wonderbaar werk is op het punt onder de mensenkinderen voort
 te komen.

Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met
 geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage
 onberispelijk voor God moogt staan.

Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk
 geroepen;

Want zie, het veld is alreeds wit om te oogsten, en zie, hij, die met al zijn
 macht zijn sikkel inslaat, legt iets ter zijde, opdat hij niet omkome, doch zaligheid
 voor zijn ziel verwerve;

En geloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen op de ere Gods gericht,
 maken hem bevoegd voor het werk.

Houd steeds geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid,
 godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver in gedachten.

Bid en gij zult ontvangen; klop, en u zal worden opengedaan. Amen." (L.
 & V. 4.)

In een andere openbaring heeft de Here in 1829 gezegd:

„Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.

En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken,
 en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn
 in het koninkrijk Mijns Vaders!

En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!" (L. & V. 18: 14-16.)

Op 9 februari 1831 gaf de Here bij monde van de profeet Joseph Smith een openbaring aan enige ouderlingen der Kerk aangaande zendingswerk:

„Luistert, o gij ouderlingen Mijner kerk, die zijt bijeenvergaderd in Mijn naam, ja, in de naam van Jezus Christus, de Zoon van de Levende God, de Zaligmaker der wereld, voor zoverre gij in Mijn naam gelooft en Mijn geboden onderhoudt. Wederom zeg Ik u: Neigt uw oor en luistert, en weest gehoorzaam aan de wet, die Ik u zal geven.

Want voorwaar zeg Ik, daar gij zijt bijeenvergaderd overeenkomstig het gebod, dat Ik u heb gegeven, en met betrekking tot deze ene zaak eensgezind zijt, en de Vader in Mijn naam hebt gevraagd, zo zult gij eveneens ontvangen.

Ziet, voorwaar zeg Ik u: Ik geef u dit eerste gebod, dat gij in Mijn naam moet uitgaan, een ieder uwer, behalve Mijn dienstknechten Joseph Smith Jr. en Sidney Rigdon.

En gij moet in de macht van Mijn Geest uitgaan om in Mijn naam twee aan twee Mijn evangelie te verkondigen, en uw stem als met het geluid van een bazuin te verheffen, en Mijn woord gelijk engelen Gods te verkondigen.

En gij moet uitgaan, en in water dopen, zeggende: Bekeert u, bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij." (L. & V. 42: 1-4, 6-7.)

Van die tijd af tot op heden zijn de ouderlingen der Kerk „twee aan twee“ er op uitgetogen, zoals de Here heeft geboden. Verder maakte Hij het in deze zelfde openbaring duidelijk, dat niemand diende uit te gaan ten einde het evangelie te prediken zonder geordend te zijn:

Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die daartoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend." (L. & V. 42: 11.)

De Here gaf opdracht, dat een ieder die gewaarschuwd was, zijn naaste diende te waarschuwen:

„Ziet, Ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen.

Daarom hebben zij geen verontschuldiging, en hun zonden rusten op hun eigen hoofd." (L. & V. 88: 81-82.)

De Here heeft vele andere instructies en aanwijzingen gegeven aan de ouderlingen van Zijn Kerk met betrekking tot de grote verantwoordelijkheid, die op hun schouders rustte om de boodschap van het evangelie aan alle inwoners der aarde te brengen, waarvan de meeste in de Leer en Verbonden zijn opgetekend. Ze zijn te talrijk om er in deze bespreking verder naar te verwijzen.

De profeet Nephi, die omstreeks 600 v. Chr. op het Amerikaanse halfmond woonde, had het voorrecht onze tijd te zien, alsmede het verschijnen van de kroniek van zijn volk (het boek van Mormon) onder de niet-Joden in de laatste dagen:

En gezegend zij zij, die te dien dage zullen trachten Mijn Zion voort te brengen, want zij zullen de gave en de macht van de Heilige Geest hebben; en wanneer

zij volharden tot het einde, zullen zij ten laatsten dage verheven en zalig worden in het eeuwige koninkrijk van het Lam. En hoe liefelijk op de bergen zullen zij zijn, die vrede verkondigen, ja, een boodschap van grote vreugde." (I Nephi 13:37.)

Geen andere kerk heeft ooit zulk een verantwoordelijkheid op zich genomen, met uitzondering van de Kerk die door Jezus in het midden der tijden gesticht is, om door middel van het zendingswerk het evangelie van Jezus Christus aan alle natiën, geslachten, talen en volken te brengen, hetgeen het doel is van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De zendingen van deze Kerk gaan van deur tot deur, van stad tot stad, van oord tot oord en van de ene natie naar de andere om de onderrichtingen des Heren te gehoorzamen, die zij van Hem door de herstelling van het evangelie hebben ontvangen. Sedert de organisatie der Kerk hebben zij dat steeds gedaan, en zij zullen daarmede voortgaan totdat het Hoofd van de Kerk, Jezus Christus, op de wolken des hemels zal komen om Zijn rechten op Zijn Koninkrijk te doen gelden.

Prediking van het Koninkrijk Gods

Jezus gaf Zijn discipelen de tekenen van Zijn tweede komst en van het einde der wereld:

„En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen." (Matth. 24:14.)

Jezus begreep ten volle de noodzaak om het evangelie aan alle natiën te prediken, en Hij besefte, dat dit alleen door grote opofferingen gedaan kon worden, zoals uit Zijn eigen woorden blijkt:

„En Hij zeide tot allen: Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij; Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal het behouden." (Lukas 9:23-24.)

In hetzelfde hoofdstuk lezen wij verder:

„En het geschiedde op de weg, als zij reisden, dat een tot Hem zeide: Here, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat!
En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge." (Lukas 9:57-58.)

Met andere woorden, het schijnt dat Jezus het voor deze persoon en voor alle andere mensen, die Hem in de toekomst in de bediening zouden willen volgen, duidelijk wenste te maken, dat Hij hun niets aan te bieden had in de vorm van geldelijke vergoeding voor het volgen van Hem, zelfs geen plaats om het hoofd neer te leggen, en wij nemen aan, dat dit ook de reden is geweest, dat deze woorden Heilige Schrift zijn geworden.

De Heiland ging verder:

„En Hij zeide tot een ander: Volg Mij. Doch hij zeide: Here! laat mij toe, dat ik heenga, en eerst mijn vader begrave.

Maar Jezus zeide tot hem: Laat de doden hun doden begraven; doch gij, ga heen en verkondig het Koninkrijk Gods.” (Lukas 9 : 59-60.)

Met andere woorden, Jezus wenste, dat begrepen zou worden, dat niets in de weg moest staan van de prediking van het koninkrijk Gods, zelfs niet het begraven van iemands doden of het nemen van afscheid:

„En ook een ander zeide: Here, ik zal U volgen; maar laat mij eerst toe, dat ik afscheid neme van degenen, die in mijn huis zijn.

En Jezus zeide tot hem: Niemand, die zijn hand aan de ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods.” (Lukas 9 : 61-62.)

Hieruit kunnen wij dus zien, dat in de ogen des Heren niets zo belangrijk werd geacht als de prediking van het koninkrijk Gods. Jezus ging voort met de nadruk te leggen op dit zendingswerk of deze prediking van het koninkrijks Gods:

„En hierna stelde de Here nog andere zeventig, en zond hen heen voor Zijn aangezicht, twee en twee, in iedere stad en plaats, daar Hij komen zou.

Hij zeide dan tot hen: De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinigen; daarom, bid de Here des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote.” (Lukas 10 : 1-2.)

Hieruit leren wij hoe groot de oogst is en hoe weinig de arbeiders in getal zijn. Niettemin moeten de mensen „gesteld” of aangesteld en uitgezonden worden — zij stellen zichzelf niet aan, noch zenden zij zichzelf uit.

Hij zond hen „twee en twee” uit. Dit is ook de wijze, waarop de zendingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen sedert de organisatie der Kerk werkzaam zijn geweest. Vervolgens heeft Jezus de zeventig onderricht gegeven voor hun zendingswerk, hoe zij moesten reizen, wat zij dienden mede te nemen en wat zij moesten zeggen, en Hij gaf aan wat zij moesten doen bij het betreden van een huis, waarop hun vrede zou rusten:

„En blijft in dat huis, etende en drinkende, hetgeen van hen voorgezet wordt; want de arbeider is zijn loon waardig; gaat niet over van het ene huis in het andere huis.

En in wat stad gij zult ingaan, en zij u ontvangen, eet hetgeen ulieden voorgezet wordt;

En geneest de zieken, die daarin zijn, en zegt tot hen: Het Koninkrijk Gods is nabij u gekomen.” (Lukas 10 : 7-9.)

Op grond van deze woorden van de Meester hebben de geestelijken van de tegenwoordige kerken zich gerechtvaardigd om tegen betaling te prediken, namelijk: „Want de arbeider is zijn loon waardig.” Er dient echter op gelet te worden, dat Jezus het duidelijk maakt, dat dit „loon” bestaat uit het aannemen van voedsel en onderdak van diegenen, aan wie zij het evangelie des koninkrijks prediken als zij van huis tot huis gaan als zendingen.

Jezus ging verder:

„Wie u hoort, die hoort Mij; en wie u verwerpt, die verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, die verwerpt Hem, Die Mij gezonden heeft.

En de zeventigen zijn wedergekeerd met blijdschap, zeggende: Here! ook de duivelen zijn ons onderworpen, in Uw Naam.” (Lukas 10: 16-17.)

Let er op, dat „de zeventigen zijn wedergekeerd met blijdschap,” zoals ook de 70.000 zendelingen uit deze bedeling hebben gedaan, die aangesteld en uitgezonden werden met de boodschap van het herstelde evangelie voor de natiën der aarde.

Laten wij nu voor een ogenblik onze aandacht schenken aan de organisatie van de kerken van deze tijd. Welke voorzieningen hebben zij getroffen om het Evangelie des Koninkrijks in de gehele wereld „tot een getuigenis allen volken” te prediken? (Zie Matth. 24: 14.) Indien enig genootschap de waarheid bezit, is het niet alleen noodzakelijk dat het die waarheid aan de heidense volken verkondigt — zoals door sommige wordt getracht — maar ook, dat het die waarheid predikt aan leden van andere genootschappen, want wij moeten allen komen „tot de enigheid des geloofs.”

„Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen.” (Efeze 4: 14.)

Ieder waarheidslievend persoon moet toegeven, dat de zogenaamde Christenen van tegenwoordig niet „tot de enigheid des geloofs” zijn gekomen. Heeft Christus dan gefaald? Heeft Hij Zijn leerstellingen veranderd? Neen! De mensen hebben ze gewijzigd.

De dag moet nog komen, waarvoor Jezus' discipelen baden, zoals Hij hen onderwees: „Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde.” Maar die dag kan nimmer komen zonder dat de Here Zijn dienstknechten de ganse wereld inzendt met „het eeuwig Evangelie, om te verkondigen aan hen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal en volk.” (Openb. 14: 6.)

Denkt er eens aan welk een macht de zogenaamde Christelijke kerken in de wereld zouden vertegenwoordigen indien al hun geestelijken op de juiste wijze van Godswege geroepen waren en dezelfde leerstellingen zouden prediken en eensgezind samenwerken voor de vestiging van Zijn koninkrijk.

De apostel Paulus zeide het volgende in zijn onderricht voor de leden van de gemeente der Kerk in Korinthe:

„Maar ik bid u, broeders, door de Naam van onze Here Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat onder u geen scheuringen zijn, maar dat gij samengevoegd zijt in een zelfde zin, en in een zelfde gevoelen.” (I Kor. 1: 10.)

Het is duidelijk, dat de zogenaamde Christelijke geestelijken ver afgeweken zijn van Paulus' instructies aangaande dit onderwerp. Het is daarom ook niet te verwonderen, dat de heidense volken in de war gebracht worden, wanneer hun het Christendom wordt geboden.

Daar het leiderschap van het priesterschap schijnt te behoren aan Jozef, de zoon van Jakob, en diens nakomelingen, is het passend dat het evangelie met het priesterschap in deze laatste dagen hersteld zou worden door middel van een nakomeling van Jozef. Laten wij Mozes' belofte aan Jozef aanhalen:

Hij heeft de heerlijkheid des eerstgeborenen zijns osses, en zijn hoornen zijn hoornen des eenshoorns; met dezelve zal hij de volken te zamen stoten tot aan de einden des lands. 'Deze nu zijn de tienduizenden van Efraïm, en deze zijn de duizenden van Manasse!' (Deut. 33 : 17.)

Gedurende meer dan honderd jaar gaat nu deze voorspelling van Mozes in vervulling. De nakomelingen van Jozef hebben door een nieuwe opdracht van Gods priesterschap de mensen „tot aan de einden des lands“ bijeengedreven of vergaderd, „deze nu zijn de tienduizenden van Efraïm, en deze zijn de duizenden van Manasse.“ Dit wijst er dus op, dat een uitgebreid stelsel van zendingswerk voorgenomen was. Wij vragen ons af of er in de dagen van Mozes' profetie in de gehele wereld een plaats kon worden gevonden, die dichter bij „de einden des lands“ scheen dan de bergen van Efraïm, de valleien van het Rotsgebergte.

Bij onze bespreking van de vergadering van Israëel hebben wij verwezen naar de profetie van Jeremia, waarin hij er op wees, dat het vergaderen van Israëel in de laatste dagen in belangrijkheid verre boven het uitleiden van de kinderen Israëls uit Egypte zou staan, welke vergadering alleen door een uitgebreid zendingswerk kon geschieden:

„Ziet, Ik zal zenden tot vele vissers, spreekt de Here; die zullen hen vissen; en daarna zal Ik zenden tot vele jagers; die zullen hen jagen, van op allen berg, en van op allen heuvel, ja, uit de kloven der steenrotsen.“ (Jer. 16 : 16.)

Wanneer de Here Zijn dienstknechten roept en hen „vissers“ en „jagers“ maakt, doet Hij waarlijk iets voor hen, dat geen sterveling uit eigen macht kan doen. Zij worden geroepen om uit te gaan „in de geest en de kracht van Elias,“ zoals geschiedde met Johannes de Doper van ouds, want zij worden uitgezonden om de weg te bereiden voor de komst des Heren.

Iedere natie zal het woord des Heren horen

Jezus' laatste opdracht aan Zijn discipelen luidde, na de kruisiging en opstanding maar vlak vóór Zijn hemelvaart:

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.

En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.“ (Matth. 28 : 19-20.)

Jezus heeft nimmer deze opdracht noch deze belofte ingetrokken. Wanneer daarom de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen op aarde bestaat met de bevoegdheid om in Zijn naam te handelen, zal deze belofte diegenen volgen, die uitgezonden worden om „al de volken” te onderwijzen. Niemand kan beter getuigen van de waarheid van dit feit dan de zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Boeken zouden geschreven kunnen worden van de wonderlijke wijze, waarop de zendelingen in hun bediening worden gesteund en geschraagd. Het werd mogelijk gemaakt, dat zendelingen naar de oprechte zoeker naar waarheid werden geleid bij hun streven om het verspreide Israël bijeen te vergaderen, en waarlijk zijn zij uitgezonden om hen van iedere berg en van iedere heuvel te vissen en te jagen, „ja, uit de kloven der steenrotsen.” (Jer. 16 : 16.)

Om aan te geven hoezeer de Heiland Zich gehouden heeft aan Zijn belofte: „En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld,” halen wij het volgende aan uit een visioen van de profeet Joseph Smith, dat hij op donderdag, 21 januari 1836 in de Kirtland tempel ontving:

„..... Ik zag de Twaalf Apostelen des Lams, die nu op de aarde zijn en die de sleutelen dragen van deze laatste bedeling, in vreemde landen in een kring staan, zeer vermoeid met haveloze kleding en opgezwollen voeten, met neergeslagen ogen. Jezus stond in hun midden en zij zagen Hem niet. De Heiland zag op hen neder en weende. Ik zag ook Ouderling M'Lellin in de zuidelijke staten, die op een heuvel stond en omringd werd door een grote menigte. Hij predikte tot hen en een verlamde stond voor hem, gesteund door zijn krukken. Op zijn woord wierp hij deze neer en sprong op als een antilope door de machtige kracht Gods. Ook zag ik Ouderling Brigham Young in een vreemd land in het verre westen en zuiden op een verheven plaats staan op een rotssteen, omgeven door ongeveer een twaalfstal roodhuiden, die er vijandig uitzagen. Hij predikte tot hen in hun eigen taal, en de engel Gods stond met een getrokken zwaard in zijn hand boven zijn hoofd om hem te beschermen, maar hij zag het niet.” (Uit „Leringen van de Profeet Joseph Smith”, blz. 114.)

Met deze machtige belofte gaat het grote zendingswerk van Zijn Kerk voort op aarde, en jaar op jaar neemt het toe in omvang en kracht. Het aantal zendelingen neemt toe en zal zich blijven uitbreiden, totdat de koninkrijken dezer wereld het koninkrijk van onze God zullen worden, en Christus zal komen om Zijn Koninkrijk over te nemen, zoals de profeten verkondigd hebben.

Het zendingswerk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is één der grootste geestelijke bewegingen en ondernemingen, die deze wereld ooit gekend heeft. De profeet Joseph Smith heeft deze grote opdracht niet gekregen door de Heilige Schrift te lezen, maar door de openbaringen des Heren in deze bedeling van de volheid der tijden. Daarom geldt de belofte, die Jezus aan de zeventig van ouds heeft gedaan, evenzeer voor hen, die in Zijn naam in deze bedeling worden uitgezonden:

„Wie u hoort, die hoort Mij; en wie u verwerpt, die verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, die verwerpt Hem, Die Mij gezonden heeft. (Lukas 10:16.)

DE VRAAG *van de maand*

In deze bladzijden wordt duidelijk en beknopt de vraag beantwoord: „Hoe worden de naties der aarde door Abraham en zijn nageslacht gezegend?“

Vraag: *In onze studies van de Schriften rees de vraag met betrekking tot de betekenis van het verbond tussen de Here en Abraham, zoals dat is weergegeven in Genesis hoofdst. 17, 18 en 22. Wij begrijpen de belofte dat zijn nageslacht een groot en machtig volk zou zijn en dat dit verbond eeuwig zou duren. Maar de belofte: „In uwen zede zullen gezegend worden alle volken der aarde“, begrijpen wij niet.*

Israël was gedurende de meeste tijd van zijn geschiedenis een exclusieve natie, aan wie het verboden was zich met de omringende naties te vermengen, en door de jaren heen hebben de Joden dat uitzonderlijke gehandhaafd. Hoe worden de naties der aarde door Abraham en zijn nageslacht gezegend?

Antwoord: Deze passages in Genesis geven niet de volle betekenis weer van het verbond dat de Here met Abraham sloot. Ongewijfeld is veel van de belofte van zegeningen voor de naties verloren gegaan door overschrijven en vertalen van de Schriften. In het boek Abraham vinden wij het volgende, nauwkeuriger, verslag:

„Mijn naam is Jehova, en Ik weet het einde vanaf den beginne, daarom zal Mijn hand over u zijn. „En Ik zal u tot een groot volk maken, en Ik zal u boven mate zegenen, en uw naam groot maken onder alle natieën, en gij zult een zegen zijn voor uw zaad na u, en in hun handen zullen zij deze bediening en dit Priesterschap tot alle natieën dragen.

„En Ik zal hen door uw naam zegenen; want zovelen als er dit Evangelie aannemen, zullen met

uw naam genoemd worden; en zullen tot uw nageslacht gerekend worden, en zullen opstaan en u zegenen als hun vader; „En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vervloeken, en in u — dat is in uw Priesterschap — en in uw zaad — dat is uw Priesterschap, want Ik geef u een belofte dat dit recht in u zal voortgaan, en in uw zaad na u (dat wil zeggen, het letterlijke zaad, of het zaad van het lichaam) zullen alle families der aarde gezegend worden, zelfs met de zegeningen van het Evangelie, welke de zegeningen van zaligheid zijn, ja van het eeuwige leven“ (Abraham II: 8-11).

De grootheid van de Israëlietische natie in Palestina komt hier niet ter sprake. David maakte Israël tot een natie die respect afdwong. In de dagen van Salomo was zijn roem tot alle delen, van de toen

bekende wereld doordrongen, doch wegens de goddeloosheid in Salomo's latere jaren en daarna, zette de ontbinding zich in door de opstandigheid van het volk van Israël. Eerst kwam het wegvoeren van de tien stammen naar Syrië, van welk land zij tot heden nimmer zijn teruggekeerd. Gedurende deze verbanningen vonden velen ongetwijfeld hun weg naar de streken bewoond door de volken van Noord-Europa. De meesten hunner werden door God's hand verborgen om op latere tijd te worden teruggebracht. Nauwelijks een eeuw nadat de tien stammen gevangen waren genomen, werd het volk van Juda gevankelijk naar Babylon gevoerd en van deze natie keerden velen nooit terug. Na deze gevangenschap van zeventig jaren, kwam het overblijfsel naar Palestina terug en bleef als de natie van Juda voortbestaan.

Toestanden voor de zondvloed.

Uw vraag is nu: „Hoe werden de naties gezegend door het verbond, dat met Abraham werd gesloten?” Laten wij eerst eens omzien naar de toestanden van vóór de zondvloed. De Here leerde Adam het Evangelie, nadat hij uit den hof van Eden was verdreven en gebod hem zijn kinderen te onderwijzen. Dit deed Adam, maar wij lezen dat Satan onder hen kwam, zeggende: „Ik ben ook een zoon van God, en hij gebod hun, zeggende: „Geloof het niet; en zij geloofden het niet, en zij beminden Satan meer dan God. En de mensen begonnen van die tijd af

vleselijk, zinnelijk en duivels te zijn. (Mozes V : 13). Daarom was de wereld in de loop van ongeveer zestienhonderd jaren verdorven geworden en de Here deed de zondvloed over hen komen en reinigde aldus de aarde van ongerechtigheid. Met Noach en zijn gezin werd opnieuw begonnen en werden dezelfde geboden gegeven; de mensen begonnen zich te vermenigvuldigen en zich over de aarde te verspreiden. Gelijk de mensen vóór de zondvloed vergaten ook zij spoedig de geboden des Heren en vervielen tot boosheid en afgoderij. Daarom koos de Here Abraham en gebod Hij hem zijn geboorteland te verlaten en sloot een verbond met hem dat door zijn zaad de wereld met het evangelie zou worden gezegend. „Zie. Ik zal u met Mijn hand leiden, en Ik wil u nemen om Mijn naam op u te plaatsen, ja het Priesterschap van uw vader, en Mijn macht zal over u zijn.

„Mijn naam zal bekend zijn”.

„Zoals het met Noach was, zo zal het met u zijn, maar door uw bediening zal Mijn naam op aarde voor altijd bekend zijn, want Ik ben uw God”. (Abraham I : 18, 19).

Het was door het verspreiden van de kinderen Israëls onder de naties der aarde dat de Here hen zou zegenen en hen aanspraak doen maken op de zegeningen van het Evangelie. De Here nam de nodige maatregelen voor deze verspreiding spoedig nadat de Israëlieten het land Palestina wa-

ren binnen getrokken en hun erfdeel hadden ontvangen. Voor een gedetailleerd verslag van deze verspreiding wordt de lezer verwezen naar het uitmuntende werk van Elder George Reynolds: **„Zijn wij van Israël?”**. In deze korte geschiedenis worden de verhuizingen en de vermengingen van de Israëlieten in alle delen van de wereld aangetoond, het is daarom niet nodig hier op deze universele verspreiding dieper in te gaan. Het bewijs, dat het bloed van Israël zich met dat van heidense naties had vermengd, werd ten tijde van het Pinksterfeest geleverd, toen Petrus en de andere apostelen de verzamelde Hebreërs toespraken, die naar het feest gekomen waren, „godvruchtige mannen van allen volke dergenen, die onder de hemel zijn”. (Hand. 2 : 5). Blijkbaar waren deze mensen geboren in die vreemde landen, want zij konden de taal van de apostelen niet spreken en zij waren verbaasd dat elkeen hen hoorde in zijn eigen taal. Wij, die het Boek van Mormon aannemen, weten dat de Here de Nephieten en de Mulekieten uit Palestina naar het westelijk halfrond leidde. Gelijkerwijs werden andere kolonies naar andere delen van de wereld genomen. Wat er van de Tien Stammen is geworden, weten wij niet, maar van de profetische uitlatingen van de Nephietische profeten weten wij, dat lang vóór de komst van onze Heiland, de Israëlieten over de aarde verspreid waren. Nephi, over deze verspreiding schrijvende, zegt hiervan:

„Daarom behoren de dingen waarover ik heb gelezen, zowel tot het vergankelijke als tot het geestelijke, want het schijnt, dat het huis Israëls vroeg of laat over de gehele aarde en tevens onder alle natiën zal worden verspreid.

„En ziet, velen zijn er, van wie zij, die in Jeruzalem zijn, het bestaan reeds niet meer weten. Ja, het grootste gedeelte van alle stammen is weggeleid en her- en derwaarts verspreid over de eilanden der zee; en niemand van ons weet, waar zij zijn, wij weten alleen, dat zij zijn weggevoerd.

„En omdat zij zijn weggevoerd, zijn deze dingen omtrent hen geprofeteerd en ook omtrent allen, die hierna zullen worden verstrooid en beschaamd gemaakt wegens de Heilige Israëls, want tegen Hem zullen zij hun hart verstokken; daarom zullen zij onder alle natiën worden verstrooid en door alle mensen gehaat. (1 Nephi 22 : 3-5).

Er zijn in het Boek van Mormon verscheidene passages die over deze verstrooiing spreken, zo ook in het Oude en Nieuwe Testament. Het is niet nodig deze alle te noemen. De Here heeft beloofd, dat die verstrooide leden van het huis Israëls in de laatste dagen bijeen gebracht zullen worden. Zij zullen na hun lange afwezigheid terugkeren om de landen van het verbond op de gezette tijd des Heren te beërven en geen aardse macht kan hen tegen houden. Tijdens Zijn bezoek aan de Nephieten, zeide de Here: „En voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat Ik andere schapen heb, die

niet van dit land zijn, noch van het land van Jeruzalem, noch ver-
toeven in enige delen van dat
omliggende land, waarheen Ik
ben geweest om het woord te be-
dienen. Want zij, van wie Ik
spreek, hebben alsnog Mijn stem
niet gehoord; evenmin heb ik Mij
ooit aan hen geopenbaard. Maar
Ik heb een gebod van de Vader
ontvangen, dat Ik tot hen zal
gaan, en dat zij Mijn stem zullen
horen en onder Mijn schapen zul-
len worden gerekend, opdat er
één kudde en één herder moge
zijn; daarom ga Ik heen om Mij
aan hen te vertonen. (3 Nephi
16 : 1-3).

Een van de belangrijkste en meest
betekenende gelijkenissen die ooit
werden geschreven is die welke
aan Zenos werd geopenbaard en
in het vijfde hoofdstuk van Jacob
in het Boek van Mormon staat
opgetekend. Het is een gelijkenis

van de verstrooiing van Israël.
Indien wij de volledige interpre-
tatie van deze gelijkenis hadden,
zouden wij in bijzonderheden we-
ten hoe Israël naar alle delen van
de aarde werd overgeplant. Door
deze verstrooiing derhalve heeft
de Here de vermenging van Israël
met de naties veroorzaakt en de
zegeningen van Abraham's na-
geslacht binnen het bereik van de
andere naties gebracht. Wij pre-
diken nu het Evangelie in alle
delen van de wereld. Met welk
doel? Om uit alle naties de ver-
loren schapen van het huis Is-
raëls te vergaderen. Het is door
deze verstrooiing dat deze naties
werden gezegend en indien zij
zich waarlijk willen bekeren, mo-
gen zij aanspraak maken op alle
aan Israël beloofde zegeningen,
„welke de zegeningen van zalig-
heid zijn, zelfs die van het
eeuwige leven”.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

*Weet ge wel, dat er iets merkwaardigs is aan de liefhebberij
van kwaadspreken? Wijs met uw vinger naar mij.*

*Wat doen nu uw drie volgende vingers? Die wijzen terug naar
uzelf. Dat is drie tegen één.*

*Onthoud dat goed wanneer gij u niet boos wilt maken. Bedenk
dat voor elke vinger die naar u wordt gericht, er drie naar
uw aanvaller wijzen.*

Improvement Era febr. '58

*Het menselijk geslacht zou uitsterven wanneer de mensen op-
hielden elkander te helpen. Zonder onderling hulpbetoon kun-
nen wij niet bestaan. Allen hebben daarom het recht hulp te
vragen aan hun medemensen en niemand die in staat is die
te geven kan dit zonder schuld weigeren.*

Walter Scott

EEN GOUDEN HUWELIJKSFEEST

aan de overzijde van de oceaan.

1908

1958

Broeder en Zuster Breeman

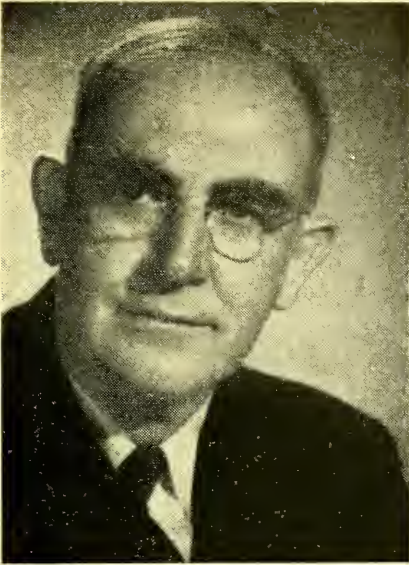
Wanneer dit nummer van „De Ster“ onder de ogen van de lezers komt, weet ik zeker, dat er twee mensen zijn, die met verlangen er naar hebben uitgekeken. Het zijn Broeder en Zuster Breeman te Salt Lake City 4080 So., 300 East Murray 7. De 11de april a.s. zal het 50 jaren geleden zijn, dat Pieter Breeman en Lena Duim te Ooltgensplaat in de echt werden verbonden.

Zij werden 27 augustus 1927 te Rotterdam door Elder van Orden gedoopt, nadat hun door Elder G. J. Nakken het Evangelie was verkondigd.

In december 1955 emigreerden zij.

Wij wensen de familie Breeman met de komende belangrijke gebeurtenis van harte geluk en hopen, dat zij tot het einde toe getrouwd zullen zijn en aldus God's zegeningen voortdurend mogen ontvangen.

President Oscar A. Kirkham

HET VIERDE GEBOD VOOR ONS

door

President Oscar A. Kirkham,
van de Eerste Raad van Zeventigers

....De zevende, dat wij die dag den Here heiligen

Gedenk den sabbatdag, dat gy dien heiligt.

Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uwe dochter, noch uw dienstknecht, noch uwe dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uwe poorten is;

Want in zes dagen heeft de Here den hemel en de aarde gemaakt, de zee en alles wat daarin is, en Hij rustte ten zevende dage, daarom zegende de Heere den sabbatdag, en heiligde denzelven. (Exodus 20 : 8-11).

Door de jaren is één gebod voor mij scherper geworden tengevolge van mijn reizen in vreemde landen en het omgaan met vele mensen. Ik geef in 't kort het vierde gebod weer: Heilig de sabbatdag.

In het oude Testament lezen wij dat het heiligen van de sabbat tot een teken werd gemaakt tussen Jehova en de Israëlieten:

Zes dagen zal men werk doen, doch op den zevenden dag is de sabbat der rust, eene heiligheid des Heeren: wie op den sabbatdag arbeid doet, zal zekerlijk gedood worden.

Dat dan de kinderen Israëls den sabbat houden, den sabbat onderhoudende in hun geslachten, tot een eeuwig verbond: hij zal tussen Mij en

tussen de kinderen Israëls een teken in eeuwigheid zijn, dewijl de Heere in zes dagen den hemel en de aarde gemaakt, en op de zevenden dag gerust en zich verkwikt heeft. (Exodus 31 : 15-17).

Deze raadgeving geldt heden voor ons ook nog en geeft ons zijn vele zegeningen. Apostel John A. Widtsoe heeft gezegd: „Het houden van de Sabbatdag bouwt een mens lichamenlijk, verstandelijk en geestelijk op. Lichamenlijk kan hij rusten en zich met iets anders bezig houden. Verstandelijk, omdat hij deelneemt aan quorum- en andere vergaderingen, voor zichzelf leest of studeert. Geestelijk, omdat de dag aan de Here is gewijd. Geestelijke gemeenschap, overpeinzing, deze zijn voor de sabbat essentieel. Het is een dag van rust en behoort te worden geheiligd“.

Op de sabbatdag behoort een ieder de godsdienstbijekomsten bij te wonen, kan desgewenst vasten, doch behoort altijd te vasten op de dag die als vastendag is bestemd; van het avondmaal nemen, weer een gelegenheid om vooruitgang te maken; getuigen van des Heren waarachtigheid en goedheid. Ik vestig uw aandacht in 't bijzonder op het volgende:

Ruim ieder misverstand met een medemens op de Sabbat uit de weg.

Ruim ieder misverstand met uw medemens uit de weg. Doe alles met eenvoud des harten ten aanzien van het goddelijke doel van de Sabbatdag. Dan wordt het een dag van zegen, van vreugde en gebed. Wanneer dat is gedaan, schenkt een wel gehouden Sabbatdag levensdige voldoening.

De hedendaagse Heiligen der Laatste Dagen staan vaak voor de vraag: Wordt van ons verwacht dat wij de Sabbatdag houden in de geest in welke het gebod oorspronkelijk werd gegeven, of hebben de veranderde omstandigheden onze levens zodanig gewijzigd en vrijer gemaakt, dat wij ons nu mogen bezig houden met activiteiten, die in het verleden verboden waren? Voor ieder Heilige der Laatste Dagen luidt het antwoord: **Heilig de Sabbatdag**. Het gebod om de dag des Heren te houden werd voor het eerst vanaf de berg Sinaï aan de kinderen Israëls gegeven als een van de Tien Geboden. Sedert die tijd werd het in iedere bedeling herhaald.

De Bijbel is duidelijk, maar voor zover het dat Boek betreft, blijft het heiligen van de Sabbat tot het einde toe de wet des Heren.

Het Boek van Mormon maakt hetzelfde gebod zeer bepaald een onderdeel van de Evangelieleer. Leer en Verbonden, de modernste schriftuur, bevestigt deze leer en schrijft stricte naleving van de Sabbatsheiliging voor. Nimmer is er een uitspraak gedaan, schriftuurlijk of anderszins, waarbij het gebod werd veranderd. Daarom, ongeacht wat andere kerken mogen toelaten, zijn de Heiligen der Laatste Dagen verplicht tot strikte waarneming, om van hun arbeid te rusten en de dag de Allerhoogste toe te wijden.

Maatregelen, vooruit genomen, dienen de huishoudelijke plichten tot een minimum te beperken. Thuis, bij mijn grootmoeder, werden op zaterdag de schoenen gepoetst en op rijen gezet. Pasteien werden gebakken en voor het wekelijks bad werd gezorgd.

De pioniers heiligden de Sabbatdag, toen zij de vlakten overtrokken. Uit het dagboek van Rebecca Winter haal ik het volgende aan:

Wij kampeerden vroeg op een zaterdag in augustus.

Onze wagens waren gebroken en wij wilden onze schoenen maken, wassen en koken, want de zondag werd altijd gehouden. Allen gingen vroeg ter ruste, wachtend op de lieflijke morgenstond, het uur, waarop wij God lof toezongen. Wanneer wij in onze kerk in het bos zaten en wachtten op inspirerende woorden, droegen de mannen schone, in noteboomsap geverfde overhemden en de vrouwen en kinderen hadden schoon gesteven mutsen op.

„O vast als een rotssteen” werd gezongen. Een gebed werd opgezonden. Getuigenissen werden gegeven. Het Evangelie werd gepredikt en wij ontvingen raad en instructies van onze aanvoerder. Allen gevoelden dat zij hun ijver om de Here te dienen moesten hernieuwen en met nieuwe hoop in het hart zouden zij weldra de getrouwen in de Vallei ontmoeten. Zo werd de sabbat op de vlakten doorgebracht.

Zo belangrijk werd dit beginsel een deel van het gezinsleven in een stad in het zuiden van Utah, dat een goede moeder, hoewel zeer ziek, haar jongens bij zich aan haar bed riep en zeide: „Zadel nooit een paard op de Sabbatdag”. Deze raad werd opgevolgd en deze familie werd een van de welvarendste in het zuiden van Utah en allen genoten het goede leven.

De geest van rust, van aanbidding en van gebed behoort te worden aangekweekt en deel uit te maken van het gezinsleven van iedere Heilige der Laatste Dagen.

Dat wij dit gebod mogen naleven en de vreugde er van ontvangen, het in 't bijzonder gevende aan onze kinderen en die van onze naasten en vrienden: „Zes dagen zal men werk doen”, maar de zevende dag, dat wie die den Here zullen heiligen.

„GOUD EN GROEN - BAL”

HAAGSE DISTRICT

In de King James vertaling van de Bijbel wordt ons door een wijze prediker verzekerd, dat er een tijd is... „om te wenen en een tijd om te lachen; een tijd om te treuren en een tijd om te dansen...”

In de King James vertaling van de Bijbel wordt ons door een wijze prediker verzekerd, dat er een tijd is ... „om te wenen en een tijd om te lachen; een tijd om te treuren en een tijd om te dansen... Zaterdag 22 februari j.l. tijdens één van de meest geslaagde dansavonden der Nederlandse Zending, was het inderdaad de tijd om te dansen. De traditionele „goud en groen - bal” - kleurencombinatie was fleurig vertegenwoordigd in de rijen lange slingers die vanaf de vier muren van de zaal waren gespannen, de dansvloer overkoepelden en samenkwamen bij de grote gouden ster die aan de zoldering hing. Als aanvullende versiering prijck-

ten er nog sterren en glinsterende dansende silhouetten aan de muren en gordijnen, terwijl dezelfde motieven op de tafelkleedjes waren gedrukt en de talrijke tafels rondom de dansvloer een vrolijk aanzien verleenden.

Br. L. Tielman, President der Haagse J.M.O.O.V., nam de leiding, en het dansen werd ingezet met de gebruikelijke polonaise. De muziek werd deels door bandopnamen verzorgd, deels door een geïmproviseerd orkest, samengesteld uit Br. H. van Bremen, (piano), Br. L. Tielman, (gitaar), Elder W. van Zoeren, (trompet), en Elder H. Van Boerum, (trombone), met als vocalist, Elder D. Soper.

Op enkele uitzonderingen na, danste iedereen met de diverse walsen en foxtrotts mee, terwijl een „Bunny Hop” en de „Teton Mountain Stomp”, bekend van de O.O.V. Conferentie van verleden jaar, vele deelnemers op de dansvloer lokten.

Een der hoogtepunten van de avond was de welwillende medewerking van twee beroepsdansparen, afkomstig van de Haagse dansschool, Peter van Velzen, die een serie dansdemonstraties ten beste gaven.

Het welslagen van de avond werd door alle aanwezigen — jong en oud, onderzoekers en leden — eensgezind bevorderd door hun goede geest, en velen, die nog niet bekend waren met het onder-

linge gezellige verkeer der Heiligen der Laatste Dagen, werden in 't bijzonder getroffen door de gezonde sfeer die er tijdens deze feestavond heerste. Er werd met gebed geopend en met dankzegging geëindigd, en tussendoor werden de geestelijke en morele leringen van het Evangelie — de drijfveren der O.O.V. — ook ongedwongen en gestadig gehandhaafd.

Dat dit inderdaad zo was, kan misschien het beste bewezen worden door de woorden van een onderzoekster na het bal: „Nu weet ik, dat ik nooit ongerust hoeft te zijn. Ik kan ten alle tijde mijn dochters zonder mijn begeleiding naar een O.O.V. feest laten gaan”.

Korte mededeling

Het zal de lezers van „De Ster” opvallen, dat in dit nummer de „Zonnehoeck” ontbreekt. De redactie heeft na overleg besloten, deze rubriek in ons maandblad te laten vervallen om twee redenen.

In de eerste plaats omdat de Jeugdwerkorganisatie in de Nederlandse Zending sedert een jaar een maandblad heeft, waarin alles voorkomt, wat voor een kind van de jeugdwerkleeftijd aantrekkelijk is.

Wanneer zij het Jeugdwerk bezoeken, kunnen de leidsters de kinderen van de inhoud doen genieten.

In de tweede plaats omdat door het wegvallen van de Zonnehoeck meer ruimte beschikbaar komt voor het weergeven van hetgeen de Kerkautoriteiten ons te zeggen hebben.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Brouwer, Max Adriaan; 9 februari 1958 te Utrecht.
Regeer, Hans; 21 februari 1958 te Amsterdam.

GEDOOPT:

van Rosemalen, Olga Maria; 31 januari 1958 te Vlaardingen.
Kreuk, Annette Cornelia S.; 31 januari 1958 te Rotterdam Zuid.
Koning, Johannes C. C.; 31 januari 1958 te Vlaardingen.
Nesselaar, Josephina Maria; 31 januari 1958 te Rotterdam Zuid.
Nesselaar, Johanna; 31 januari 1958 te Rotterdam Zuid.
van Beusichem, Johanna; 31 januari 1958 te Vlaardingen.
Maris, Roelof Steven; 31 januari 1958 te Rotterdam Noord.
Rouss, Aleida P. M.; 31 januari 1958 te Rotterdam Noord.
Boer, Eckerhardt; 31 januari 1958 te Rotterdam Noord.
Vervloet, Isabella M. v. B.; 31 januari 1958 te Vlaardingen.
Vervloet, Teunis; 31 januari 1958 te Vlaardingen.
Zieleman, Cornelia; 31 januari 1958 te Rotterdam Noord.
Zieleman, Johanna E. M.; 31 januari 1958 te Rotterdam Noord.
Baukema, Emilie M. T. v. B.; 31 januari 1958 te Rotterdam Noord.
Brouwer, Anne W. K.; 9 februari 1958 te Utrecht.
Brouwer, Louis A. J.; 9 februari 1958 te Utrecht.
Antonissen, Maria A.; 9 februari 1958 te Eindhoven.
Eweg, Erwin; 9 februari 1958 te Eindhoven.
Eweg, Cornelia W. F.; 9 februari 1958 te Eindhoven.
Eweg, Eleanor P. J.; 9 februari 1958 te Eindhoven.
Ponte, Grietje Boonstra; 9 februari 1958 te Harlingen.
van der Veen, Jacoba; 9 februari 1958 te Harlingen.
van Ginkel, Robert J. W.; 9 februari 1958 te Hilversum.
van Ginkel, Carla Johanna; 9 februari 1958 te Hilversum.
van Ginkel, Stella Louise; 9 februari 1958 te Hilversum.
Hess, Elisabeth A. de Jong; 19 februari 1958 te Den Haag.
Regeer, Jacob; 21 februari 1958 te Amsterdam.
Regeer, Johanna E.; 21 februari 1958 te Amsterdam.
Overdiek, Mien Nio Ong; 21 februari 1958 te Den Helder.
Overdiek, Janina; 21 februari 1958 te Den Helder.
Kuipers, Dina; 21 februari 1958 te Amsterdam.
Kuipers, Lambertus; 21 februari 1958 te Amsterdam.
Kuipers, John; 21 februari 1958 te Amsterdam.
Kuipers, Peter; 21 februari 1958 te Amsterdam.

GEORDEND:

Stomps, Cornelis Jan; 5 januari 1958 te Apeldoorn als Leraar.
van de Veen, Geert Jan; 5 januari 1958 te Apeldoorn als Priester.
Panhuijzen, Rudy Edwin; 12 januari 1958 te Den Haag als Diaken.
Mooij, Willem; 19 januari 1958 te Den Haag als Diaken.
Mollinger, Stephen; 19 januari 1958 te Den Haag als Diaken.
Koetsier, Leendert, Jr.; 19 januari 1958 te Rotterdam Zuid als Diaken.
Lefevere, Ferdinandus; 26 januari 1958 te Ede als Ouderling.
De Bruijn, Jan Hendrik; 26 januari 1958 te Hilversum als Priester.
Maebroeck, Jacobus P.; 16 februari 1958 te Antwerpen, België als Priester.
Kuipers, Johan Henri; 23 februari 1958 te Haarlem als Diaken.

OVERGEPLAATST:

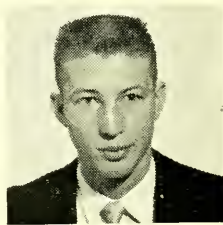
Poelman, Stuart L.; van Arnhem naar Amsterdam.
 Sorensen, Howard J.; van Zendingsschool naar Haarlem.
 Alston, David L.; van Zendingsschool naar Arnhem.
 Porter, Gary R.; van Zendingsschool naar Nijmegen.
 van Dyke, Leon; van Nijmegen naar Deventer.
 De Vries, Leon; van Groningen naar Antwerpen, België.
 Giles, Richard P.; van Haarlem naar Eindhoven.
 Thurgood, Carl J.; van Eindhoven naar Groningen.
 Walters, Richard R.; van Schiedam naar Leeuwarden als G.P.
 Van Ry, Ronald L.; van Deventer naar Rotterdam Noord.
 Gould, Margaret B.; van Hoofdkantoor naar Rotterdam Noord.
 Dirkmaat, Elder & Zuster Peter; van Leeuwarden naar Rotterdam Zuid.
 Horne, Roger M.; van Dordrecht naar Utrecht.
 Waltman, Ralph L.; van Amsterdam naar Dordrecht.
 Child, John K.; van Antwerpen, België naar Leeuwarden.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Soper, Donald A.; van Bell, California naar Zendingsschool.
 Putnam, Charles C. Jr.; van Redding, California naar Zendingsschool.

Donald A. Soper

Charles C. Putnam

VERTROKKEN:

Gardenier, Abraham; aangekomen 1 februari 1957. Vertrokken 31 januari 1958.
 Werkzaam geweest: Groningen, Arnhem en Den Haag.
 Rouw, Elizabeth M.; aangekomen 11 februari 1957. Vertrokken 8 februari 1958.
 Werkzaam geweest: Amsterdam en Rotterdam Noord.

Abraham Gardenier

Elizabeth M. Rouw

BETER NU DAN LATER

door Richard L. Evans

Wij leven allen met onzekerheden; wij allen vrezen zo nu en dan mislukkingen; wij allen tobben over dingen die niet zijn gebeurd en betreuren sommige dingen die wel zijn gebeurd. En wanneer een jaar zijn einde nadert, lopen de meesten van ons rond met gedachten aan wat zij hebben gedaan en wat nagelaten. Deze gedachten staan op de achtergrond van ons leven, ondanks de koortsachtige haast van deze tijd. Sommigen hebben verliezen geleden, ongelukken of ziekten gehad, anderen hebben het verlies van geliefden te betreuren of werden op enigerlei wijze ontmoedigd en teleurgesteld. Zo is het altijd. Het leven is voor geen van ons altijd vrij van moeilijkheden. Doch dit moeten wij allen toegeven: veel waarover wij hebben getobd is nooit gekomen; veel dat in de wereldgebeurtenissen plaats had kunnen grijpen en in de aangelegenheden van de mensen zich had kunnen voordoen, is nooit gebeurd. Iemand heeft eens gezegd: „De Schepper en Bewaarder . . . heeft ons op een wijze die wij niet weten aan het einde van weer een jaar gebracht — een wijze waar door wij in leven zijn gebleven, met veel om dankbaar voor te zijn”. Ja, wij hebben moeilijkheden. Iedere generatie heeft ze gehad en ieder individu. Zoals de ouders in een van Thornton Wilder's toneelstukken zeiden van het op handen zijnde huwelijk van hun zoon: „Ja, zij zullen heel wat moeilijkheden hebben . . . Iedereen heeft recht op zijn eigen moeilijkheden”. Wij kunnen onszelf of iemand anders onaangename gebeurtenissen niet besparen. (Evenmin kunnen wij door een wetgeving ons in of uit alles begeven, wanneer wij dat wensen, totdat de mensen persoonlijk gewillig zijn zich te bekeren en te verbeteren. Wanneer wij in dit jaar die ene les hebben geleerd, moeten wij daar dankbaar voor zijn). Soms zeggen ouderen tot jongeren: „Voor ons is het te laat, maar doe jij het anders”. Maar niemand van ons, hoe oud ook, moet denken dat het te laat is om zich te verbeteren. Het moge voor sommige dingen te laat zijn, maar zo lang iemand nog een deel van een jaar voor zich heeft of nog een stap kan doen, of nog maar een dag heeft te leven, kan hij zich verbeteren. Zeer zeker is elk tegenwoordig ogenblik beter dan enig later uur voor bekering en verbetering. En waar nog maar weinig over is, toch is het een betere tijd dan later om ons te keren tot datgene dan ook waartoe wij ons moeten keren: niet meer fouten, niet meer misverstanden — maar laten wij ons zo nodig afwenden van wat wij hadden moeten doen en ons keren naar wat wij nog moeten en kunnen doen — dankbaar voor wat wij hebben en voor veel, dat niet is gebeurd.